

Salah Naoura

İmdat!

Çıkarın Beni
Buradan

Türkçeleştiren: Suzan Geridönmez

Salah Naoura

imdat!

Çıkarın Beni
Buradan

İMDAT! ÇIKARIN BENİ BURADAN

© 2015, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin ve resim hakları © 2014, Dressler Verlag, Hamburg

İlk baskı 2014 yılında Hamburg'da *Hilfe! Ich will hier raus!* adıyla Dressler Verlag tarafından gerçekleştirilmiştir.

Kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Salah Naoura

KAPAK RESMİ: Stefanie Jeschke

TÜRKÇELEŞTİREN: Suzan Geridönmez

EDİTÖR: Ümit Mutlu

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Haziran 2016 (2000 adet)

İkinci Baskı: Mayıs 2017 (3000 adet)

ISBN: 978-605-9667-00-5

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Bu kitap Çağdaş Alman Edebiyatı Dizisi, ADIMLAR/SCHRITTE projesi çerçevesinde, S. Fischer Vakfı (Berlin), Ernst Reuter Girişimi ve Pro Helvetica desteği ile Sezer Duru (İstanbul) ve Egon Ammann (Berlin) editörlüğünde yayımlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Salah Naoura

İmdat!

Çıkarın Beni Buradan

Türkçeleştiren: Suzan Geridönmez

 tudem

Salah Naoura

Salah Naoura, 1964'te Berlin'de doğdu. Annesi Alman, babası Suriyeli olan yazar, Alman ve İskandinav kültür ve edebiyatı eğitimi aldı. Eğitiminin ardından bir süre editörlük yaptı. 1990'lardan beri çocuklar için resimli kitaplar, şiirler, romanlar yazıyor ve çevirmenlik yapıyor. En önemli eseri olarak görülen *Matti und Sami und die drei größten Fehler des Universums* (*Matti, Sami ve Evrenin En Büyük Üç Hatası*) romanıyla büyük bir tanınırlık elde etti. Bu eseriyle 2011 yılında, Avrupa'nın en prestijli ödüllerinden Peter Härtling Ödülü'ne layık görüldü. Yaptığı çevirilerle 1992 ve 2013 yıllarında Alman Gençlik Edebiyatı Ödülü'nü kazanan Naoura, yaşamını Berlin'de sürdürmektedir.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

İmdat! Çıkarın Beni Buradan (roman)

İmdat! Büyükanne Geri Dönüyor (roman)

1 Bazı ailelerin tuhaf alışkanlıkları vardır. Her cuma günü ketçaplı balık köftesi yemek gibi, örneğin. Ya da geceleri, kendi bahçelerine dökülen yaprakları çitin üstünden gizlice komşunun tarafına atmak gibi.

Bazı aileler sadece kavga ettiğinde mutlu olur.

Bazıları yüz yüze konuşmak yerine telefonlaşmayı tercih eder.

Başka bazı ailelerse, her yaz üç haftalığına Danimarka'ya gider, çünkü onlar her yaz üç haftalığına Danimarka'ya gider. Üstelik onlara, çok ama çok dikkatli bir şekilde, "Peki, farklı bir yere gitmeyi hiç düşünmez misiniz?" diye sormaya kalktığınızda, "Ne? Çıldırдың mı? Nasıl bir yerle karşılaşacağımızı bilemeyiz ki o zaman!" diye haykırırlar.

Kazma Ailesinin tuhaf alışkanlığı ise çukur kazmaktı. Derin çukurlar. Evlerinin arka bahçesi derin

çukurlarla kaplıydı. Çukurların dışındaki çimenli yerler o kadar dardı ki, insan attığı her adımda, bir bataklıkta geziniyormuşçasına tetikte olmak zorundaydı.

Kısacası, Henrik Kazma'nın karanlık bahçede gizlice dolanırken çukura düşmesi hiç de şaşılacak bir olay değildi. Tam el fenerini yakacakken sağ ayağı birden boşluğa denk geldi ve Henrik, aynı anda toprağa gömüldüğünü hissetti. Dört bir yandan yükselen çatırtı, hışırtı ve patırtılar arasında yere çakılıverdi. Sağ ayağı kaygan bir şeye çarpıp burkulunca da bir çığlık koparttı. Canı biraz yanmıştı, ama neyse ki acısı hızla hafifledi. Hem kim bilir, belki hiçbir yeri kırılmamıştı? Henrik hasarı incelemek için el fenerini açtı. Ayak bileği gayet normal görünüyordu, içi rahatlamıştı.

Işık huzmesini duvarlara tutan Henrik, çukuru babasının kazmadığından kesinkes emin oldu, bu konuda uzmanlaşmıştı. Babası başka türlü, her şeyden önce daha düzgün kazıyordu. Onun çukurları böyle eğri büğrü, baştan savma olmazdı. Bu çukur annesinin eseri de değildi, çünkü annesi daima, toprakta tipik izler bırakan küçük kırmızı bir oyuncak tırmıkla çalışırdı. Çukurun büyükannesi tarafından açılmadığı da ortadaydı, çünkü o, gül tarhında neredeyse hiç kazı yapmazdı. Yapsa bile fazla derin çukurlar açmazdı.

Bu çukur hem eğri hem çarpıktı.

Üstelik de *çok* derindi.

O kadar derindi ki, başkasının yardımı olmadan buradan ne yazık ki çıkılamazdı.

Ailede, kazı yaparken babalarının büyük merdivenini kullanan tek kişi, Henrik'in ablasıydı.

Ablalardan nefret ediyorum, diye aklından geçirdi Henrik.

Acaba, şimdi ne yapсам?

Henrik düşündü, ama durum, aynı son matematik sınavındaki gibiydi: Zihni tam anlamıyla boştu ve beyin hummasına yakalanmış gibi şiddetle düşündüğü halde aklına bir şey gelmiyordu. Hiçbir çözüm bulamadı.

Başını kaldırıp yukarı baktı, tam o anda karanlık bir bulut aydınlık ayın önünden çekildi. Henrik'in yüzüne ay ışığı vurdu.

Yıldızlar ışıltılı parlıyordu.

Ağaçların tepelerinden geçen rüzgâr uğulduyordu.

Uzaklardan bir köpek uluması duyuluyordu.

"İmdaaaat!" diye bağırdı Henrik Kazma. "Çıkarın beni buradan!"

2 Kazma Ailesi, tuhaf çukur kazma fikrine kapılmadan önce şehirdeki en muhteşem ailedi. En azından Henrik'in babası bu görüşteydi. Büyük güzel bir evde oturuyorlardı, evin arkasındaki arazi ise ta Kur Parkı'na kadar uzanıyordu.

Bahçeleri tek kelimeyle olağanüstüydü; Henrik'in annesi neredeyse her bitkiye çiçek açtırmayı başarıyordu, kaktüslere bile. Kadının en büyük gurur kaynağı ise ananasgilleriydi –bu tropik bitkiler yıl boyunca sadece bir kez çiçek açıyor ve tıpkı çocuklar gibi bol sevgi ve sıcaklığa ihtiyaç duyuyordu. Bayan Kazma'nın hiç yorulmadan çiçek sulaması, yabancı ot ayıklaması ve sağı solu düzenlemesi hep bu yüzdendi; ananasgillerin kendilerini olabildiğince iyi hissetmelerini ve bahçenin giderek güzelleşmesini istiyordu. Kazma Ailesinin arazisini çevreleyen çalılar her zaman titizlikle

biçimlendirilmiş, çimler daima kusursuzca biçilmiş oluyordu –en azından *neredeysse* kusursuz.

Bazen Bayan Kazma, hafta sonları terastaki şezlonglarda otururlarken kocasına, “Aa, orada bir şey çıkmış galiba,” derdi. “Bana bir iyilik yapar mısın, hayatım?” Bunun üzerine kocası hemen ayağa fırlar, diğerlerinden daha uzun görünen otu koparmaya giderdi.

Henrik’in babası devlet demiryollarında memurdu. Her gün demiryollarına ait klimalı, küçük bir büroda oturup uzun yol trenlerinin sefer tarifeleri üzerinde çalışıyordu. Onun ayarladığı tarifeler dâhiceydi ve muntazam işliyordu –en azından çoğu zaman. Kazma Ailesi arada sırada trenle yolculuk yaptığında, trenlerden biri gecikir ya da aktarmalarda ufak bir pürüz yaşanırsa Henrik’in annesi gülererek, “Bu seferin üzerinden tekrar geçmen gerekiyor hayatım,” derdi.

Henrik’in babası bir zamanlar makinistti, ancak artık model trenden başka tren sürmüyordu. Demiryolu modeli, tadilatla büyütülen çatı katındaydı; burada akşamları ve hafta sonları küçük model trenler en ufak bir gecikme olmadan, aktarma ve bağlantılarda plandan hiç sapmadan, oradan oraya dolaşmaya başlıyordu.

Henrik’in ablasının adı Fabienne’di ve o da muhteşemdi –en azından *kendisi* böyle düşünüyordu. Özellikle de saçlarının uzunluğu ve kirpiklerinin kıvrıklığı

değerlendirildiğinde. Kız ileride manken, şarkıcı ya da oyuncu olmayı hedefleyecekti büyük ihtimalle, fakat şu sıralar bütün ilgisi tek konuya yoğunlaşmıştı, o da *Jayden*'di.

"İki yıl sonra on altı yaşında olacağım, o zaman Jayden'la evleneceğim!" diye açıkladı akşam yemeğinde. Ne de olsa Jayden yaklaşık iki haftadır Fabienne'in gözünde tüm zamanların en parlak, en yakışıklı pop yıldızıydı.

"Hele o gün bir gelsin," diye geçiştirdi anne.

"Jayden'la evlenmen *mümkün değil*, çünkü o Kanada'da yaşıyor," diye belirtti Henrik.

"Tabii ki mümkün!"

"Mümkün değil!"

"Tabii ki mümkün!"

"Mümkün değil!"

"Bu kadarı yeter, çocuk gibi davranıyorsunuz!" diye sinirlendi anne.

"Çocuğuz *zaten*," diye hatırlattı ona Henrik.

Bunun üzerine ondan dört yaş büyük ablası, Henrik gibi küçük bir çocuk olmadığını ve onun gibi bir oğlanla aynı çatı altında yaşamamanın, bazen gerçekten de çok yorucu olduğunu söyledi. Kaldı ki Jayden, iki yıl sonra Avrupa turuna çıkıp Almanya'ya gelecekmiş, bu yüzden onunla her koşulda evlenebilirmiş. "Özet-

le, çeneni kapa ve anlamadığın konular hakkında konuşma,” diye ekledi.

“Amma yaptınız,” dedi baba gülümseyerek ve tereyağına uzandı. “Bunun için kavga etmeyeceksiniz herhalde! Hepimiz muhteşemiz, yanılıyor muyum yoksa?”

“Ben gerçekten de muhteşemim!” dedi Fabienne. “Baksanıza, saçlarım, tırnaklarım ve gözlerim bir harika.” Kız mükemmel kıvrımlı kirpiklerini indirip kaldırdı. “Neyse anne, senin de şu inanılmaz bahçen ve şahane ananasgiller tarhın var en azından...”

“Teşekkürler, canım. Bu hafta sonu toprağı belleme yardım etmek ister misin?”

“Ne yazık ki mümkün değil, tırnaklarımı daha yeni yaptırdım. Bu arada, baba, sen de müthiş bir demiryolu modeline sahipsin...”

“Trenlerin biri bile saatinden şaşmıyor!” diye ekledi babası gururla.

“Peki, *senin* neyin var, Henrik?” diye sordu Fabienne. “Söylesene, neye ilgi duyuyorsun? *Sen* hangi konuda müthişsin? Ha?” Abla, kardeşini baştan aşağı süzdü.

Henrik bütün gözlerin üstünde olduğunu hissetti. Emiş gücü muazzam, devasa bir elektrik süpürgesi giderek ona yaklaşıyordu sanki. Ailesinin meraklı

bakışları onu çekiştirip sarsarken Henrik birden karının guruldadığını hissetti. Bütün gücüyle düşündü, ama aklına hiçbir şey gelmedi.

“Şey,” diyerek omuz silkti. “Bir sürü seçenek sayabilirim... Sakıza bayılıyorum.”

Fabienne gözlerini devirdi.

“Bazı şeyler zamanla olur,” dedi baba, avutmak istercesine oğlunun omzunu pıspışlarken.

İlk defa o anda Henrik, *acaba ailem gerçekten babamın iddia ettiği kadar muhteşem mi*, diye sordu kendine. Dahası, kendisini biraz olsun muhteşem bulmadığını, aksine basbayağı sıradan, sıkıcı on yaşındaki bir oğlan gibi hissettiğini fark etti. Tıpkı günün birinde bu histen kurtulmanın hiç de fena olmayacağını hissettiği gibi.

Fazla beklemesine gerek kalmadı.

Çünkü birkaç gün sonra *her şey değişti*.

3 Her pazar sabahı, Henrik'in babasının çok sevdiği buharlı lokomotifi çatı katındaki merkez garından tam zamanında, yani dokuzu beş geçe hareket eder; bunu müjdeleyen kalkış düdüğü de hoparlörlerle tüm eve yayılınca Kazma Ailesi kahvaltıya başlardı. Kalkış düdüğünü kaçırmamak için herkes tam dokuzda (hem de duş almış ve saçları taranmış halde!) sofraya gelmiş olurdu: Baba, anne, Henrik ve Fabienne –ve çoğu zaman da Jonas. Yetişkinlerin yanında pek az konuşan bu hafif solgun, sarışın oğlan Henrik'in en iyi arkadaşıydı. Ne yazık ki annesiyle babası çok fazla kavga ediyordu, bu yüzden Jonas hafta sonları Henrik'te kalmayı tercih ediyordu.

Henrik'in annesi ona sürekli, "Evimiz daima herkeşe açık," derdi, dolayısıyla Jonas, Kazma Ailesine epey sık misafir oluyordu. Tıpkı her şeyin değiştiği o tuhaf pazar gününde olduğu gibi.

Henrik yıkanmamış ve saçı başı dağınık bir halde, dokuzu birkaç dakika geçe mutfağa paldır küldür daldığında, büyük masada hazır bulunan ailenin, onsuza da gayet eksiksiz olduğu yönünde nahoş bir duyguya kapıldı. Masanın bir uzun kenarında annesiyle babası, diğer uzun kenarında (saçları mükemmel bir çizgiyle ayrılmış olan) Fabienne ve Jonas oturuyordu. Boş kalan tek sandalye masanın kısa kenarındaydı.

“Çok geç,” dedi baba, Henrik sandalyeye yerleşirken.

“Çok erken,” dedi baba hemen sonrasında, hoparlörden düdük sesi duyulunca. “Ne? Tren kalktı mı? Ama daha saat dokuzu beş geçmiyor ki!” Baba, çatı katında olup biteni kontrol etmek için yukarı koştu.

Fabienne, içine çilek reçeli doldurmak istediği çöreğini parmağıyla oymaya başlamıştı bile.

“Jayden kahvaltıda sadece çilek reçelli çörek yiyor,” dedi.

“Yerinde olsam pop dergilerinde yazan her şeye inanmazdım hayatım,” dedi annesi. “Gazetelerde yıldızlar hakkında yazılanların çoğu uydurma.”

“Ama Jayden asla yalan söylemez.”

“Zaten benim kastettiğim...”

Fincan rafının yanındaki hoparlörden babanın sesi yükseldi: “Dikkat! Erken kalkan bir tren nedeniyle

bariyerin orada kaza meydana gelmiştir! Demiryolları, seferlerde bazı ani değişikliklere gidileceğini üzülerek duyurur.”

Kapı zili çaldı.

“Bir zahmet kapıya bakar mısın, Henrik?” dedi anne.

“DOĞABİLECEK AKSAKLIKLARDAN DOLAYI ŞİMDİDEN ÖZÜR DİLERİZ!”

“Çörek ister misin, Jonas?”

Jonas genişçe gülümsedi ve başıyla onayladı.

Henrik kapıyı açtığında yaşlı bir kadınla karşılaştı. Hiç tanımadığı, oldukça da garip görünen bir yaşlı kadındı bu. Beyaz bukleleri karman çormandı, yüzü, isli bir bacayı henüz temizlemiş gibi kara lekelerle kaplıydı, üstünde sayısız yırtık ve delikle dolu ince, çiçekli bir elbise, şişmiş ayaklarında ise kırmızı keçe terlikler vardı. Yaşlı hanımefendi sol eliyle ahşap, yamuk yumuk bir bastona dayanmışken, sağ eliyle mavi tekerlekli bavulunun uzayabilen kulpunu sımsıkı tutuyordu.

“Ben geldim. Büyükannen,” dedi Henrik’e. Ama soluk soluğa ve hırıldayarak konuştuğu, hemen sonrasında bir öksürük nöbetine tutulduğu için çocuk ne dediğini zar zor anlayabildi.

İşin garibi, Henrik bir büyükannesi olduğunu anımsayamıyordu. En azından annesiyle babası bununla ilgili hiçbir şey anlatmamıştı.

Henrik'in annesi kapıya doğru koştu ve "Anneciğim! *Senin* ne işin var burada?" diye bağırdı.

"Vay, demek beni hâlâ hatırlıyorsun," dedi yaşlı kadın. Bastonu ve tekerlekli bavuluyla eve girdi. Sonra elindekileri öylece bıraktı ve salona daldığı gibi büyük televizyon koltuğuna çöktü.

Baba, Fabienne ve Jonas mutfaktan gelerek açık kapıdan merakla ona baktılar.

"Bu da kim?" diye sordu Fabienne.

"Bu... Bu sizin büyükanneniz, yani Cordula Nine," dedi annesi iç çekerek.

"Peki, biz onu neden tanımıyoruz?" diye sordu Henrik.

Annesi, Cordula Nine'nin ne yazık ki çok erken bir yaşta hafızasını kaybettiğini, zihin karışıklığı yüzünden de Henrik'in doğumundan hemen sonra bir bakımevine yerleştirildiğini açıkladı.

"Ama bunu bize pekâlâ anlatabilirdin," dedi Fabienne.

Annesi ofladı. "Gereksiz yere canınızı sıkmak istemedim," dedi. "Zihni karışan yaşlı kadınlar çok zordur, kiminle konuştuklarının ya da nerede bulduklarının genellikle farkında olmazlar."

İmdat!

Çıkarın Beni Buradan

Henrik'in ve muhteşem ailesinin hayatı biraz sıkıcı. Annesi bütün gün bahçeyle, babası oyuncak trenlerle, ablası pop yıldızlarıyla, kendisi de... Şey, kendisi de sakızlarla ilgileniyor. Fakat Cordula Nine'nin ansızın kapıda bitivermesiyle, evde hareket başlıyor! Hatta sadece evde değil; bütün şehirde bir hareketlenme var.

Cordula'nın fısıldadığı hazinenin peşine düşenlerin açtığı çukurlar ortalığı karıştıracak gibi... Sıkı bir maceraya hazır olun.

www.tudem.com